

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 6C/629/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2215220657
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Lengyelová
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2017:2215220657.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dunajská Streda v konaní pred sudkyňou JUDr. Erikou Lengyelovou v právnej veci žalobcu : Intrum Justitia Slovakia, s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Karadžičova 8, 821 08 Bratislava (predtým Consumer Finance Holding, a.s., Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok), právne zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Karadžičova 8, P.O. BOX 205, , 810 00 Bratislava proti žalovanej: V. P., N.. XX.XX.XXXX, A. W. E. XX/XXXX, XXX XX X. o zaplatenie istiny 435,93 € s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 332,10 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne od 11.01.2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku sa žaloba z a m i e t a.

III. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 52 %.

O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia ktorým sa konanie končí samostatným uznesením ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobca (pôvodne spoločnosť Consumer Finance Holding a.s., Kežmarok) žalobou zo dňa 17.12.2015 sa domáhal na tunajšom súde od žalovanej zaplatenia 435,93 € s príslušenstvom a to úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne od 11.01.2013 do zaplatenia. Poukázal na tú skutočnosť, že uzatvoril so žalovanou dňa 06.07.2012 Zmluvu o pôžičke ev.č. 20245148 na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej celkovú sumu pôžičky 405,90 € na zakúpenie spotrebného tovaru uvedeného v zmluve. Podľa zmluvy o pôžičke mala žalovaná splácať pôžičku v pravidelných 10 mesačných splátkach v sume 36,90 €, pričom do dnešného dňa uhradila 90,-€. Vzhľadom na to, že žalovaná porušila svoju zmluvnú povinnosť splácať jednotlivé splátky riadne a včas, žalobca dňa 29.12.2012 vyzval žalovanú k okamžitej úhrade všetkých splátok jednorázovo.

2. V priebehu konania žalobca postúpil túto pohľadávku na spoločnosť Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. , so sídlom Mýtna 48, Bratislava a súd pripustil, aby do konania namiesto pôvodného žalobcu vstúpila táto obchodná spoločnosť.

3. Súd opis žaloby a príloh doručil žalovanej do vlastných rúk, ktorá sa k žalobe nevyjadрила.

4. Vzhľadom na výšku uplatnenej pohľadávky rozhodol vo veci súd rozsudkom bez nariadenia pojednávania.

5. Podľa § 297 písm. b) CSP pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000,- € (spotrebiteľské spory).

6. Súd vykonal vo veci dokazovanie oboznámením sa s pripojenými listinnými dôkazmi, najmä Zmluvou o pôžičke, Všeobecnými obchodnými podmienkami pôvodného žalobcu, prehľadom splátok a úhrad a zistil nasledovný

skutkový stav veci:

Spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. a žalovaná uzatvorili dňa 06.07.2012 zmluvu o pôžičke ev.č. XXXXXXXXX, na základe ktorej žalobca poskytol pôvodný žalobca žalovanej pôžičku vo výške 369,-€, nie tak, ako uvádza v žalobe výšku pôžičky 405,90 €. Podľa uvedenej zmluvy žalovaná mala splácať pôžičku v pravidelných 10 mesačných splátkach vo výške 36,90 €, pričom z tejto zmluvy nevyplýva termín prvej splátky ani príslušný deň v mesiaci podľa ktorého má splátky realizovať a v samotnom texte zmluvy nie je anuitná splátka rozčlenená, je uvedené len jednou pevnou sadzbu 36,90 €. Anuitná splátka je vyjadrená len jednou, počas trvania zmluvy nemennou sumou.

7. Na základe vyššie uvedeného skutkového stavu súd právny stav veci ustálil nasledovne:

Právny vzťah založený zmluvou medzi pôvodným žalobcom a žalovaným je potrebné kvalifikovať ako spotrebiteľskú zmluvu, keďže táto spĺňa definičné znaky označujúce jej subjekty a to spotrebiteľa (osobu ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti) a dodávateľa (ktorý je osobou ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti). Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že dňa 06.07.2012 bola uzatvorená predmetná úverová zmluva, na základe ktorej bol poskytnutý žalovanej úver vo výške 369,-€. Ročná úroková sadzba 26,27%, priemerná hodnota RPMN 46,18% a RPMN (X: 26,27%). Z prehľadu splátok žalovanej vyplýva, že táto uhradila jednu splátku 36,90 €. Na predmetný právny vzťah bolo potrebné aplikovať ust. Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného a účinného ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy.

8. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa OZ musí obsahovať výšku, počet, termíny splátok istiny, úrokov, a iných poplatkov, prípadné poradie v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

9. Podľa § 11 ods. 1 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch platného a účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov , ak Zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

10. Ustanovenie § 11 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ide vlastne o špeciálnu právnu úpravu absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné, podstatné obsahové náležitosti zmluvy.

11. Súd dospel k tomu záveru, že predmetná zmluva neobsahuje základnú obsahovú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch , preto v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ust. § 9 a 11 Zákona o spotrebiteľských úveroch musí byť v súlade so zmyslom a účelom cit.zákona. tým, že zákonné dodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym teda podstatným obsahovým náležitostiam zo zmluvy vyplývajúcimi jednak z ust. § 497 Obch.zák. a jednak vo vzťahu k tým náležitostiam ktoré sú vymenované v § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch a zároveň aj v § 11 ods. 1 písm. a) cit. zákona. Pokiaľ zmluva uzavretá medzi stranami niektorú z náležitostí vymenovaných v ust. § 9 a 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Preto sa súd prioritne zaoberal tým, či konkrétna zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá stranami uvedenú obligatórnu náležitosť citovanú v § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch obsahuje a či ide o zmluvu bez úrokov a bez poplatkov a dospel k tomu záveru , že zmluva uvedené obligatórne náležitosti neobsahuje. V samotnom texte na ktoré je vyššie poukázané , nie je anuitná splátka rozčlenená , je uvedená iba jednou istinou - výška mesačnej splátky 36,90 €. Nie je teda rozdelené, koľko z uvedenej sumy ide na istinu, koľko na úroky, koľko na poplatky. Anuitná splátka je vyjadrená len jednou , počas trvania zmluvy nemennou sumou. Nerozčlenenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky nemôže

byť považované za splnenie povinnosti ktorá *expressis verbis* vyplýva z vyššie citovaných ustanovení Zákona o spotrebiteľských úveroch. Analyzujúc túto náležitosť zmluvy je potrebné dospieť k záveru, že primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a ochrana toho z povahy veci slabšieho účastníka právneho vzťahu) zodpovedá len taký výklad cit.ust. ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška“, „počet“, „termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť , teda ako k istine tak i k úrokom a tiež prípadným poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nezodpovedá zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie čiastkových súm reprezentujúce jednotlivé čiastkové položky čo je navzdory odchylnosti takejto úpravy spotrebiteľských úveroch od úpravy úverov všeobecne práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa ktorý by pri rozhodovaní sa či zmluvu uzavrie nemal byť zavádzaný ani problematickými údajmi z ktorých nemusí byť celkom schopný vyvodit' , aké bude skutočné navýšenie sumy reálne a teda i celková cena za ktorú si požičiava a ktorú takto bude povinný veriteľovi vrátiť. Pri takomto rozhodovaní súd plne zohľadňuje aj výklad Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 v zmysle ktorého čl. 10 ods. 1 a 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS v spojení s čl. 3 písm. m) tejto Smernice sa má vykladať v tom zmysle že: Zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument ale všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 uvedenej Smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči poznamenáva, že aj napriek tejto skutočnosti musí byť zachovaná požiadavka dobrej viery v záväzkovo právnom vzťahu. Väčšina veriteľov tvrdí, že niektoré náležitosti ktoré má obsahovať zmluva o spotrebiteľskom úvere sú v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie sú v Obchodných podmienkach a vo Všeobecných obchodných podmienkach ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, prípadne aj to, že amortizačnú tabuľku si môže spotrebiteľ kedykoľvek vyžiadať . Rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 (Klára Bíróová zo dňa 09.11.2015) poskytol výklad výlučne Smernice , konkrétne čl 10 ods. 2 písm. h) , čl. 10 ods. 2 písm. h) a i'), čl. 23, keďže výklad vnútroštátneho práva poskytujú výlučne vnútroštátne súdy. Súdny dvor EÚ vo svojom rozhodnutí vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zasahovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice. Daný záver je však vzhľadom na napadnuté ust. Zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo - zákon ktorý nad rámec Smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je teda od požiadavky Smernice iná . Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov „. Slovenský zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne vyžaduje vyjadrenie, ako splátok istiny tak aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, úrokov a poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa. Taktiež ust. § 11 ods. 1 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení k 31.12.2012 bolo do súdnej praxe aplikované tak, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v prípade, ak zmluva nemala písomnú formu alebo síce písomnú formu mala, ale neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1. Tento výklad bol následne prevzatý do zákona § 11 novelou vykonanou Zákom č. 352/2012 Z.z. účinnou od 01.01.2013, čo potvrdzuje správnosť výkladu (v zhode s vôľou zákonodarcu § 11 aj pred 01.01.2013). V danom prípade je tu zrejmy konflikt medzi Smernicou a Zákom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora na EÚ na otázku priameho účinku Smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie Smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. V prípadoch, kedy súdy SR rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa zákona resp. Smernice, jedná sa o spory medzi jednotlivcami. Z toho dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ je rozsah a medze nepriameho účinku Smerníc vyjadrený jednak právom EÚ , jednak právom vnútroštátnym. Súd posúdi, či je možné uplatniť eurokomfortný výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu Smernice možno jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho zákona. V takom prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu

a cieľa Smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednať o výklad kontra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Okrem uvedeného výklad zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady najmä zásadu právnej istoty. Vzhľadom na explicitné znenie Zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na istiny, úrokov a poplatkov nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok. Jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona kontra legem.

12. Súd je preto toho názoru, že napriek vyššie ujedinenému poukazu na Smernicu a rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 na ktorý veritelia poukazujú, Zákona o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, ako to ustanovuje § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch ktorý súd aplikuje, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Takýto právny názor zaujal Krajský súd v Trnave v rozsudku 9Co 14/2017-63 zo dňa 31.10.2017 ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda 6C/151/2015-49 zo dňa 18.10.2016. V predmetnom prípade teda, keďže sporný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, je žalovaná povinná vrátiť žalobcovi iba výšku skutočne poskytnutých finančných prostriedkov. Celková suma pôžičky bola 369,-€ z ktorej žalovaná uhradila 36,90 €, teda k úhrade zostáva 332,10 €. Z tejto sumy s poukazom na § 517 ods. 2 OZ súd priznal žalobcovi aj zákonný úrok z omeškania ktorý je o 8%-ných bodov vyšší než základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, teda k 11.01.2013.

13. Podľa § 517 ods. 2 OZ ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

14. O náhrade trov konania rozhodol súd s poukazom na § 255 ods. 2 CSP.

15. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania nárok.

Žalobca v tomto konaní sa domáhal zaplata istiny 435,93 € s príslušenstvom, priznaných mu bolo 332,10 €, teda matematicky bol úspešný čo do 76% uplatneného nároku. Naopak žalovaná čo do 24%. Celkový pomer úspechu v konaní dosiahneme, ak od pomeru úspechu žalobcu odpočítame pomer úspechu žalovanej, teda žalobca dosiahol v konaní úspech 52% a v takom rozsahu mu súd priznal nárok na náhradu trov konania.

16. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia ktorým sa konanie končí samostatným uznesením ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Trnave (§ 362 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie , proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /(odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP)/.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že :

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere , že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd
- d) konanie má inú vadu ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného úkonu ktoré neboli uplatnené alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej má vadu uvedenú v ods.1 ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.